EL PUNT
Barcelona: C/ Tàpies, 2. 08001. ✆ 93 227 66 00. Fax 93 227 66 06.
07267
8 437006 148054
Dipòsit legal: GI-1480-2003

vuits i nous | MANUEL CUYÀS

El nostre Blair

La periodista Rosa Massagué publica un llibre sobre el primer ministre britànic, que ha plegat

Els millors analistes polítics són els estrangers. Quan la realitat que tens més a prop, la que t'afecta, la domèstica, s'ha convertit en un embolic de tant parlar-ne i de tant sentir-ne parlar, no hi ha res com agafar un diari de fora i veure quina mirada hi projecten els seus periodistes. Ja no dic analistes: periodistes, reporters o enviats especials destacats a Barcelona o a Madrid. Amb dos o tres paràgrafs, i de vegades amb menys, treuen més l'entrellat de la realitat que et toca de prop que el milió de paraules que els periodistes d'aquí han fet servir per dir el mateix. L'historiador Paul Preston ha publicat un llibre sobre la visió que de la Guerra Civil espanyola van oferir els corresponsals estrangers als seus lectors. Com ja ens havia passat amb *Homenatge a Catalunya*, de George Orwell, la Guerra Civil s'hi entén millor que amb la majoria d'estudis i anàlisis fets per periodistes o historiadors autòctons. Els autòctons volen filar massa prim, estan condicionats pel què diran, per la ideologia, pels amics o per la família, disposen de massa paper per esplaiar-se i se senten amb el compromís de no deixar res al plat. L'arròs són vint minuts.

L'efecte contrari també passa, naturalment. Per entendre l'Alemanya i la França prèvies a la guerra no hem de fer altra cosa que llegir Xammar i Gaziel. Fa dos estius, trobant-me de vacances a Mèxic, semblava que el país hagués de ser engolit per un cataclisme a causa d'un escàndol polític que ara no recordo. Se'n parlava als diaris, als restaurants i als taxis. Jo no entenia res, i com més detalls me n'oferien més m'embolicaven. Al final em vaig dir: saps què? Esperaré a ser a Barcelona i llegir-ho d'en Joaquim Ibarz, el corresponsal de *La Vanguardia* a Mèxic. Ibarz ni en va parlar i com que Mèxic segueix al seu lloc, senyal que l'escàndol no tenia tanta importància. El silenci també és anàlisi.

Per què dic tot això? Ho dic perquè la periodista Rosa Massagué, l'amiga Massagué, ha tret un llibre sobre el primer ministre britànic que acaba de plegar que es titula *El legado político de Blair* (Editorial Catarata, 2007). Un llibre sobre Tony Blair a càrrec d'una catalana? Molt millor, per a nosaltres, que si fos d'un periodista nascut i crescut al mateix Londres. Massagué, antiga corresponsal, erudita de la política internacional i escriptora amena i claríssima, va directa al Blair que ens interessa, que és el nostre Blair i no el dels anglesos, que és un altre Blair.

Blair, en la conferència Euromediterrània de Barcelona el desembre de 2005./ TONI ALBIR / EFE

L'última tendència és deixar Blair com un drap brut arrossegat per terra per culpa d'haver seguit el president americà George Bush en la guerra de l'Iraq. Com que José María Aznar va fer el mateix i vam abominar-lo, representa que en justa correspondència hauríem de tirar també pinyols d'oliva al nas de qui ha estat inquilí del 10 de Downing Street durant deu anys. Però Blair no és Aznar. Això ho sabem nosaltres i ho sap Rosa Massagué, i per aquest motiu el retrat que Massagué ens n'ofereix té les ombres imprescindibles, però també moltes llums. El nostre Blair, ja dic. Qui en aquest país no ha sentit o no sent simpatia per Blair?

Aquests dies Rosa Massagué va pels llocs presentant el llibre. Divendres ho va fer davant els periodistes catalans interessats per Europa. Fa unes setmanes ho va fer davant un públic més general. En aquella ocasió la presentació va anar a càrrec del doctor Josep Maria Bricall, un senyor d'ironia un punt agra que quan es mira al mirall veu un *gentleman*. Quan Bricall va haver fet els elogis que el llibre es mereix, Rosa Massagué va explicar a la concurrència per quin motiu havia triat aquell presentador i no un altre. Va dir que quan era una jove estudiant de periodisme el professor Bricall, que li feia classes de política internacional, li va suspendre l'examen del juny. L'al·ludit, sorprès i una mica confós, va dir que no ho recordava pas. Massagué hi va afegir: «El professor que em va aprovar al setembre era un altre perquè Bricall havia plegat.» I va concloure: «Avui, trenta anys després, em sento aprovada pel doctor Bricall.»

No em diran si una senyora amb aquest sentit de l'humor i amb aquest do de la fina revenja shakespeariana, que se serveix freda, no està facultada per parlar de Blair i de la Gran Bretanya tota sencera.

la columna | MIQUEL BERGA

Brown

Els britànics han elegit nou primer ministre a la barcelonesa. Com si Downing Street fos la plaça de Sant Jaume i el govern de sa Majestat, l'Ajuntament de Barcelona, al nou primer ministre li han passat la vara a mig mandat. Però estava tan anunciat que el relleu previst s'ha viscut com un acte successori tocat pel sentit del ritual que tan bé dominen a la monarquia per excel·lència. Blair i Brown són vells amics esdevinguts rivals. Durant deu anys s'han repartit els papers amb la condició que Blair fes el relleu abans de plegar. La seva acció política conjunta ha donat cos i experiència al «nou laborisme», la tercera via que la socialdemocràcia es va haver d'inventar per superar la ressaca de l'esquerra després de la revolució conservadora de Margaret Thatcher. Gordon Brown porta a la sang els cinc principis sagrats del nou laborisme: 1) apropia't del centre, 2) fes funcionar l'economia, 3) inverteix fortament en serveis públics, però demana'n comptes, 4) parla als ciutadans de drets però també de deures, 5) no deixis que la dreta monopolitzi la preocupació per l'ordre i la seguretat. Resumit a la valenta, aquest és el programa essencial que el professor Giddens va posar al cap a Toni Blair i que Brown seguirà per convicció personal. Fa deu anys Blair va anunciar la bona nova: «Les coses només poden anar millor!» En general ha estat així, si deixem de banda, és clar, les conseqüències del monumental error de la invasió de l'Iraq. No sabem fins quan les coses poden anar millor, però l'ambient és més favorable a les maneres sòbries (i protestants!) d'un Brown que no pas a l'histrionisme de telepredicador de Blair. Ajudarà a marcar la diferència l'entorn familiar de Brown. No sembla que Sarah Brown presenti les inclinacions estrafolàries de Cherie Blair. Els Brown, que han patit la mort d'una filla de mesos i que han de cuidar un nen afectat de fibrosi greu, poden entendre molt bé el socialisme amb ànima: la política ha d'estimular l'economia per posar-la al servei de la igualtat i protecció social.

PUBLICITAT